

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การฟอกเงิน คือ การกระทำด้วยวิธีการใดๆ ก็ตามเพื่อให้เงินหรือทรัพย์สินที่ได้มาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือโดยไม่สุจริตที่เรียกว่า “เงินสกปรก” ให้กลายเป็น “เงินที่สะอาด” ทั้งนี้ เพื่อให้คนทั่วไปเข้าใจผิดคิดว่าเป็นเงินหรือทรัพย์สินที่ได้มาโดยถูกต้องตามกฎหมายหรือโดยสุจริตแล้วเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกกล่าวหาจับกุมลงโทษที่ได้เงินหรือทรัพย์สินที่ได้มาโดยไม่ชอบหรือโดยไม่สุจริต เพื่อมิให้บุคคลอื่นทราบความเป็นมาของเงินหรือทรัพย์สินนั้น เพื่อหลีกเลี่ยงการถูกลงโทษ และสามารถนำเงินนั้นกลับมาใช้ได้โดยชอบด้วยกฎหมาย

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 เป็นการสกัดกั้นการประกอบอาชญากรรม ไม่ว่าจะโดยการกระทำอย่างเอกเทศหรือกระทำในลักษณะสมคบกันเป็นเครือข่ายในรูปแบบขององค์กร ได้เพิ่มขึ้น จนเป็นปัญหาใหญ่และซับซ้อน ซึ่งทำให้ยากลำบากต่อการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม อันก่อให้เกิดผลกระทบกระเทือนต่อความสงบสุขของทุกประเทศในยุคโลกาภิวัตน์ จะเห็นได้จากปัญหาซึ่งที่มาจากการค้ายาเสพติด ซึ่งนับวันจะรุนแรงและขยายตัวจนกลายเป็นปัญหาระดับโลก ทั้งนี้ ปัจจัยสำคัญประการหนึ่งของการดำรงอยู่และความเจริญเติบโตของเหล่าอาชญากรรมหรือองค์กรอาชญากรรม ได้แก่ การมีเงินทุนหมุนเวียนเพื่อใช้สนับสนุนในการปกปิดการกระทำความผิดและเพื่อการขยายขอบเขตอิทธิพลของการประกอบอาชญากรรมให้มั่นคงและกว้างขวางขึ้นจนการเป็นอาชญากรรมข้ามชาติ อันทำให้ยากแก่การปราบปรามจากบรรดาเจ้าหน้าที่ของรัฐ โดยเงินทุนเหล่านั้นเป็นเงินที่ได้มาจากการกระทำความผิดนั่นเอง ซึ่งเงินดังกล่าวย่อมต้องถูกฟุ้งกระจายจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ¹

ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศแรกที่มีมองเห็นภัยอันตรายที่เกิดจากการฟอกเงินที่ได้มาโดยผิดกฎหมายหรือไม่สุจริต เมื่อประมาณ 30 ปีที่แล้ว รัฐบาลกลางของสหรัฐอเมริกาได้ตรากฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันการฟอกเงินขึ้นมาฉบับแรก เรียกว่า “Bank Secrecy Act 1970” เป็นกฎหมายที่กำหนดให้สถาบันการเงินมีอำนาจตรวจสอบแหล่งที่มาที่ต้องสงสัยว่าจะได้เงินมาโดยไม่

¹ ไชยยศ เหมะรัชตะ. (2540). *มาตรการทางกฎหมายในการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน*. หน้า ก.

ชอบด้วยกฎหมาย ต่อมาในปี ค.ศ. 1986 ก็ได้ออกกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินโดยตรง เรียกว่า “Money Laundering Control Act 1986 (MLCA)” ซึ่งเป็นกฎหมายควบคุมการฟอกเงินโดยตรง หลังจากนั้นประเทศต่างๆ ในทวีปยุโรปจึงได้มีการแก้ไขกฎหมายอาญาเพื่อป้องกันการฟอกเงิน และประเทศออสเตรเลียเป็นอีกประเทศหนึ่งที่ตรากฎหมายป้องกันการฟอกเงินอย่างชัดเจน คือ “Financial Transaction Report Act 1988” ซึ่งควบคุมการทำธุรกรรมเกี่ยวกับการเงินทุกประเภทตลอดถึงทรัพย์สินบางประเภทด้วย โดยกฎหมายฉบับนี้กำหนดให้หน่วยงานซึ่งเรียกว่า “Australian Transaction Reports and Analysis Centre (AUSTRAC)” เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบการปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินดังกล่าว²

ประเทศไทยได้ตรากฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินฉบับแรก คือ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 เพื่อให้มีหน่วยงานหลักของชาติที่จะทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางในการสกัดกั้นปัญหาการฟอกเงิน รัฐบาลจึงได้จัดตั้งสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ขึ้นตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎหมายได้กำหนดให้หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนในส่วนที่เกี่ยวข้อง เช่น สถาบันการเงิน สำนักงานที่ดิน เป็นต้น มีหน้าที่ในการช่วยเหลือสนับสนุนการปฏิบัติงานของสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ในการป้องกันและตรวจสอบการกระทำที่มีลักษณะเป็นการฟอกเงิน

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มีผลใช้บังคับนั้น ทำให้เกิดปัญหาอันส่งผลกระทบต่อสิทธิในทรัพย์สินของประชาชน โดยมาตรา 38(3) เป็นสภาพบังคับเกี่ยวกับการกระทำของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการเข้าไปค้นในเคหสถาน เพื่อค้น ยึด หรืออายัดทรัพย์สิน ซึ่งอาจเป็นการจำกัดสิทธิในทรัพย์สินของประชาชน ถ้าหากปฏิบัติโดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติของกฎหมายแล้วก็จะเป็นการละเมิดและจำกัดสิทธิเสรีภาพบุคคลตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550³ มาตรา 29, 33, 36, 41 และ 43 และโดยนัยของรัฐธรรมนูญอันเป็นกฎหมายสูงสุดดังกล่าวนี้ การตีความบังคับใช้กฎหมายลายลักษณ์อักษรที่มีลักษณะจำกัดสิทธิเสรีภาพบางประการเช่นนี้ จึงต้องตีความบังคับใช้อย่างเคร่งครัด

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 วางหลักการสำคัญ คือ มุ่งการกระทำความผิดกฎหมายบางประเภท โดยมุ่งต่อเงินหรือทรัพย์สินนั้นไม่ให้ไปใช้ประโยชน์ในการกระทำความผิดอีกต่อไป เป็นการมุ่งปราบปรามเพื่อตัดวงจรอาชญากรรมเท่านั้น สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ต้องคำนึงถึงเจตนารมณ์ของกฎหมายเป็นสำคัญ ไม่ให้กระทบ

² วิชัย ตันติกุลานันท์. (2543). *คำอธิบายกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน*. หน้า 4-5.

³ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550.

กระเทือนสิทธิเสรีภาพอื่นๆ ของประชาชนที่รัฐธรรมนูญบัญญัติคุ้มครองไว้ โดยพิเคราะห์ว่าประวัติของเจ้าของหรือผู้ครอบครองทรัพย์สินว่ามี การเชื่อมต่อเกี่ยวเนื่องกับเครือข่ายอาชญากรรม มีการกระทำความผิดตามความมูลฐานตามมาตรา 3 ของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542 หรือไม่ หาใช่เข้าไปคั่นในเคหสถาน เพื่อยึดหรืออายัดทรัพย์สิน โดยไม่รู้หรือไม่แน่ใจในข้อกฎหมาย แล้วยึดยึดความผิดให้กับผู้ประกอบอาชีพโดนสุจริต

ดังนั้นกรณีที่กรรมการธุรกรรม เลขานุการ และพนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับมอบหมายเป็นหนังสือจากเลขานุการ มีคำสั่งใช้อำนาจเข้าไปคั่นในเคหสถาน เพื่อยึดหรืออายัดทรัพย์สินเป็นการชั่วคราว ตามมาตรา 38 (3) ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 ซึ่งต้องใช้เฉพาะกรณีเมื่อมีเหตุอันควนสงสัยว่ามีการการชุกช่อนหรือเก็บรักษาทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด หรือพยานหลักฐานที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดฟอกเงินเพื่อตรวจค้นหรือเพื่อประโยชน์ในการติดตาม ตรวจสอบ หรือยึดหรืออายัดทรัพย์สิน หรือพยานหลักฐานเมื่อมีเหตุอันสมควรเชื่อได้ว่า หากเน้นซักว่าจะเอาหมายค้นมาได้ ทรัพย์สินหรือพยานหลักฐานดังกล่าวนั้นจะถูกยึดย้าย ชุกช่อน ทำลาย หรือทำให้เปลี่ยนแปลงสภาพไปจากเดิม และเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดเท่านั้นและต้องปรากฏด้วยว่าเป็นความผิดมูลฐานตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 จึงจะมีอำนาจในการเข้าไปคั่นในเคหสถาน เพื่อยึดหรืออายัดทรัพย์สินไว้ชั่วคราว

ที่ผ่านมา สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ก็ถูกฟ้องเป็นคดี โดยโจทก์ยื่นฟ้องสรุปใจความว่าเมื่อวันที่ 18 ตุลาคม 2544 ระหว่างเดินทางจากท่าอากาศยานดอนเมืองไปฮ่องกงพร้อมด้วยเงินตราต่างประเทศ 12 สกุล คิดเป็นเงินไทย 25 ล้านบาท ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 ได้ขอตรวจค้นและยึดเงินตราไว้เพื่อตรวจสอบ ต่อมาสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ได้มีหนังสือสอบถามไปยังศาลากร ว่ามีความผิดฐานลักลอบนำเงินตราออกนอกประเทศตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรหรือไม่ กรมศุลกากรถือว่าไม่เป็นความผิด สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน จึงส่งเรื่องให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตีความอีกครั้งปรากฏว่ามีความเห็นว่าเป็นความผิด ตามพระราชบัญญัติศุลกากร สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน จึงส่งความเห็นของสองหน่วยงานให้พนักงานอัยการ พิจารณายื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งยึดเงิน 25 ล้านบาทตกเป็นของแผ่นดิน จึงเป็นเหตุให้โจทก์ฟ้องเลขานุการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ผอ.ศูนย์สารสนเทศและติดตามประเมินผลและพนักงานสืบสวน เป็นจำเลยที่ 1-3 ตามลำดับ ต่อศาลอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหน้าที่หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบและยกยอกทรัพย์

จากกรณีดังกล่าวจะเห็นได้ว่าเจ้าหน้าที่สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ที่มีอำนาจหน้าที่ในการออกคำสั่งในการยึดหรืออายัดเงินดังกล่าว โดยยังฟังไม่ได้ว่ามีการกระทำความผิดมูลฐานเกิดขึ้นแล้วและทรัพย์สินนั้นเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดมูลฐานหรือไม่โดยจะเห็นได้จากหลังจากการยึดจำนวนเงินดังกล่าวแล้วเจ้าหน้าที่สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน จึงมีหนังสือไปสอบถามยังกรมศุลกากรว่า เงินจำนวนดังกล่าวเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากรหรือไม่ แม้จะมี “เหตุอันควรสงสัย” ว่ามีการซุกซ่อนหรือเก็บรักษาทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด หรือพยานหลักฐานที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดฟอกเงิน เพื่อตรวจค้นหรือเพื่อประโยชน์ในการติดตาม ตรวจสอบ หรือยึดหรืออายัดทรัพย์สิน หรือพยานหลักฐานเมื่อมีเหตุอันสมควรเชื่อได้ว่า หากเน้นซ้ำกว่าจะเอาหมายค้นมาได้ ทรัพย์สินหรือพยานหลักฐานดังกล่าวนี้จะถูกยกย้าย ซุกซ่อน ทำลาย หรือทำให้เปลี่ยนแปลงสภาพไปจากเดิม แต่หากเบื้องต้นฟังไม่ได้ว่ามีการกระทำความผิดมูลฐานเกิดขึ้นแล้ว และจะไม่สามารถยึดหรืออายัดทรัพย์สินไว้ชั่วคราวได้

เพราะเหตุที่ตัวบทกฎหมาย มาตรา 38 (3) มีการเขียนในลักษณะที่ไม่ชัดเจน ทำให้เกิดปัญหาเนื่องจากทำให้กรรมการธุรกรรม เลขานุการ และพนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับมอบหมายเป็นหนังสือจากเลขานุการ ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจตามกฎหมาย สามารถเข้าไปในเคหสถาน สถานที่ หรือยานพาหนะใดๆ ของบุคคลใดๆ ได้ในกรณีที่มีเพียง “เหตุอันควรสงสัย” ว่ากระทำความผิดฐานฟอกเงิน เหตุผลเพียงอย่างเดียวก็เพียงพอในการที่จะเข้าไปตรวจค้นหรือยึดหรืออายัดทรัพย์สินของบุคคลได้ โดยไม่จำเป็นต้องมีหมายของศาลก่อนแต่ประการใด ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวเป็นการให้สิทธิแก่คณะกรรมการธุรกรรม เลขานุการ และพนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับมอบหมาย เป็นหนังสือจากเลขานุการมากเกินไป อาจเกิดการกลั่นแกล้งหรือเลือกปฏิบัติได้หรืออาจตีความไปในทางที่คลาดเคลื่อนและส่งผลกระทบต่อประชาชนและอาจไปละเมิดสิทธิของประชาชนตามรัฐธรรมนูญได้

การเข้าไปตรวจค้นเพื่อยึดหรืออายัดทรัพย์สิน ตามมาตรา 38(3) แล้ว ก็ต้องมีการนำมาตรการเกี่ยวกับทรัพย์สินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มาใช้บังคับเกี่ยวกับทรัพย์สินที่ยึดหรืออายัดมาได้ ในการร้องขอให้ทรัพย์สินนั้นต้องเป็นของแผ่นดิน โดยพระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 ในหมวด 6 ว่าด้วยการดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สิน เป็นบทบัญญัติที่ให้สิทธิแก่เจ้าพนักงานโดยปิดกั้นในการดำเนินการลักทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด เพื่อร้องขอให้ตกเป็นของแผ่นดินซึ่งเป็นโทษทางอาญาโดยมิได้คำนึงว่าความผิดมูลฐานตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินจะถูกศาลพิพากษายกฟ้องแล้วก็ตาม แต่บทบัญญัติดังกล่าวได้ให้สิทธิแก่เจ้าหน้าที่ในการร้องขอให้ทรัพย์สิน

นั้นตกเป็นของแผ่นดินต่อไป อันเป็นการกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนในด้านทรัพย์สิน เพราะกรณีศาลได้พิพากษายกฟ้องและคดีถึงที่สุดแล้ว ถือว่าความผิดในส่วนมูลฐานได้ยุติลงไปแล้ว ถือว่าประชาชนผู้นั้นไม่มีความผิดและไม่ต้องรับโทษทางอาญา การที่จะนำพระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 หมวด 6 ว่าด้วยการดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สิน มาใช้บังคับลงโทษทางอาญาโดยการริบทรัพย์สินหรือร้องขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน จึงถือได้ว่ากระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของ เพราะเนื่องจากศาลได้พิพากษายกฟ้องในความผิดมูลฐานเสียแล้ว เท่ากับคดีที่เป็นประธานแห่งสิทธิที่ก่อให้เกิดการยึดหรืออายัดทรัพย์สิน ซึ่งถือว่าเป็นคดีต่อเนื่องต้องยุติลงไปด้วย การใช้สิทธิของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ในการส่งเรื่องให้พนักงานอัยการยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน โดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542 หมวด 6 ว่าด้วยการดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สิน ผู้เขียนเห็นว่า บทบัญญัติดังกล่าวเป็นการให้สิทธิแก่คณะกรรมการธุรกรรมมากเกินไปอาจเกิดการกั้นแกล้งหรือเลือกปฏิบัติได้ ทำให้สิทธิในทรัพย์สินของบุคคลไม่ได้รับการคุ้มครอง

ดังนั้น การบังคับใช้กฎหมายเพื่อให้ประชาชนเกิดความไว้วางใจและไม่ก่อให้เกิดผลกระทบถึงสิทธิและเสรีภาพของประชาชน อันจะตีความตามอำเภอใจให้เป็นประโยชน์แก่ฝ่ายใดไม่ได้เลย เพราะฉะนั้นต้องมีความชอบธรรมในการออกคำสั่งทางปกครองรวมถึงทรัพย์สินของประชาชนอย่างมีขอบเขต จากปัญหาดังกล่าวทำให้ผู้เขียนมีความสนใจที่จะทำการศึกษาดำเนินการเกี่ยวกับการเข้าไปในเคหสถาน การค้น ยึด อายัดทรัพย์สิน ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มาตรา 38(3) เพื่อนำไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขบทบัญญัติตามมาตรา 38(3) ให้เกิดความชัดเจนในทางปฏิบัติ จะได้ไม่เกิดผลกระทบถึงสิทธิและเสรีภาพของประชาชนอีกต่อไป เนื่องจากประเทศไทยนำรูปแบบกฎหมายของต่างประเทศอื่นมาใช้

ผู้เขียนมีความสนใจที่จะทำการศึกษา การที่นำมาตราการร้องขอให้ทรัพย์สินนั้นตกเป็นของแผ่นดิน ในกรณีศาลได้มีคำพิพากษายกฟ้องในความผิดมูลฐานอันเป็นคดีเท่ากับคดีที่เป็นประธานแห่งสิทธิที่ก่อให้เกิดการยึดหรืออายัดทรัพย์สินหรือร้องขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน ซึ่งถือว่าเป็นคดีต่อเนื่องต้องยุติลงไปด้วย แต่ถูกสันนิษฐานโดยบทบัญญัติของกฎหมายจนได้รับความเดือดร้อนถือว่าเป็นการบังคับเอาทรัพย์สินของบุคคลที่ได้รับการคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 41 จึงเห็นว่าเป็นการกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพของบุคคลตามที่รัฐธรรมนูญ มาตรา 29 รับรองไว้ เพื่อนำไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไข บทบัญญัติเกี่ยวกับการร้องขอให้ทรัพย์สินนั้นต้องเป็นของแผ่นดิน ให้มีความชัดเจนในทางปฏิบัติ จะได้ไม่มีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชนอีกต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพของประชาชนตามรัฐธรรมนูญจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542
2. เพื่อศึกษาความเป็นมา แนวคิด และทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542
3. เพื่อศึกษาความแตกต่างในกระบวนการยึดทรัพย์และคืนทรัพย์ของ ปปง. กับ ปปส. อันมีผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ
4. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายที่เหมาะสมมาใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงมาตรา 38 (3) ในกรณีเหตุอันควรสงสัยให้ชัดเจนยิ่งขึ้น
5. เพื่อศึกษา มาตรการทางกฎหมายที่เหมาะสมมาใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายในการร้องขอทรัพย์คืนแก่ผู้ถูกกล่าวหาในกรณีที่ศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 นั้น ต้องมีความชอบธรรมทางการกระทำทางปกครองของพนักงานเจ้าหน้าที่ รวมถึงทรัพย์สินของผู้เสียหายอย่างมีขอบเขต ในการดำเนินการเกี่ยวกับการเข้าไปในเคหสถาน การค้น ยึด อาศัยทรัพย์สิน ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มาตรา 38(3) อันไม่เกิดผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชน รวมถึงควรมีมาตรการที่ชัดเจนในการร้องขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินในกรณีที่ความผิดมูลฐานที่ถูกศาลพิพากษายกฟ้อง หรือในกรณีที่ไม่มี ความผิดและมีได้มีส่วนรู้เห็นในการกระทำความผิดแล้วก็ตาม ดังนั้น จึงสมควรที่จะมีมาตรการที่ชัดเจนในการกระทำของพนักงานเจ้าหน้าที่ดังกล่าว เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไข บทบัญญัติตามมาตรา 38(3) และการร้องขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินต่อไป

1.4 ขอบเขตการศึกษา

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาและวิเคราะห์ “เหตุอันควรสงสัยว่า” มีการกระทำความผิดที่กรรมการธุรกรรม เลขานุการ และพนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับมอบหมายเป็นหนังสือจากเลขานุการใช้เป็นเหตุในการเข้าไปในเคหสถาน ค้น ยึด อาศัยทรัพย์สิน ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและการใช้มาตรการร้องขอให้ทรัพย์สินนั้นตกเป็นของแผ่นดิน

1.5 วิธีการดำเนินการของการศึกษา

การศึกษาวิจัยเอกสารว่าด้วยการคั่นคว่ำและวิเคราะห์กฎหมายที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 และกฎหมายเกี่ยวกับการฟอกเงินของต่างประเทศ ตลอดจนแนวความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิและหน่วยงานต่างๆ และกรณีศึกษาคำพิพากษาศาลยุติธรรม ศาลปกครองและศาลรัฐธรรมนูญ ฯลฯ ซึ่งเกี่ยวข้องกับกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน จากตำราบทความ รวมทั้งเอกสารสัมมนาทางวิชาการอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึง ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพของประชาชนตามรัฐธรรมนูญจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542
2. ทำให้ทราบถึงความเป็นมา แนวคิด และทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542
3. ทำให้ทราบถึงความแตกต่างในกระบวนการยึดทรัพย์และคืนทรัพย์ของ ปปง. กับ ปปส. อันมีผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ
4. ทำให้ทราบถึงมาตรการทางกฎหมายที่เหมาะสมมาใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงมาตรา 38 (3) ในกรณีมีเหตุอันควรสงสัยให้ชัดเจนยิ่งขึ้น
5. ทำให้ทราบถึงมาตรการทางกฎหมายที่เหมาะสมมาใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายในการร้องขอทรัพย์คืนแก่ผู้ถูกกล่าวหาในกรณีที่ศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง